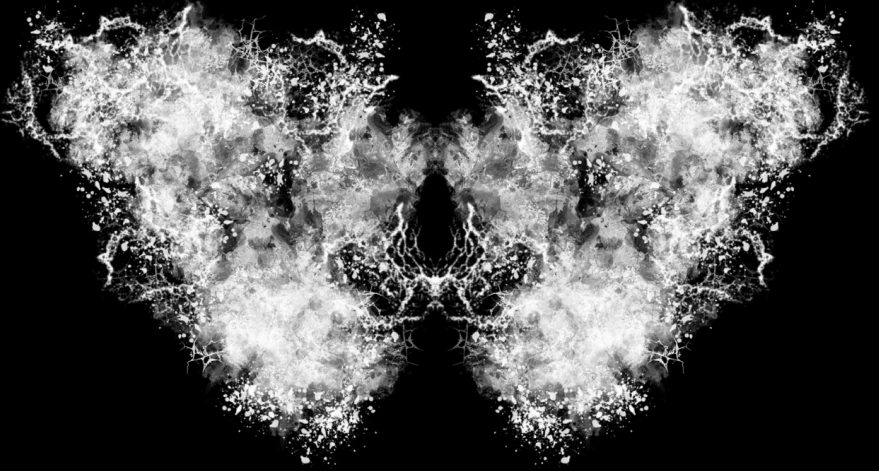

4. Sayı - Eylül 2020

GOLEM

fanzin

*“Ve sonunda, gökyüzünü bir an görüp ölmek,
hiç görmeden yaşamaktan daha
iyi olduğuna göre, düşecek bile olsam bu kuleye
tırmanmaya karar verdim.”*

-Yabancı, H.P. Lovecraft

İçindekiler

2: **Editörden** Hakan U. Öztürk

3: **Kule** Özlem Ertan

10: **Leoric ve Sarienne** Çağatay Kaya

18: **Ellerimde Teller** Hakan U. Öztürk

21: **Altüst** Berkan Fidan

25: **Septur'un 2. Kapısı · 1. Bölüm: Tarihin Dokunuşu**
M. Ercan Ergür

35: **913. Yazgı** Ceren Altay

golemfanzin.com

iletisim@golemfanzin.com

Bazı hakları saklıdır. Ticari amaçlarla kullanılamaz ancak içerikte değişiklik yapılmadan kağıda bastırılarak dağıtılabilir. Çevrimiçi dağıtım için lütfen orijinal dağıtım kaynaklarımıza bağlantı verin ve izin almadan alternatif kaynaklara yüklemeyin. Eserlerin telif hakları yazarlarına aittir ve yazarından yazılı izin alınmadıkça eserler makul uzunluktaki alıntılar dışında ayrı ayrı dağıtılamaz veya kullanılamaz.

Editörden

Hakan U. Öztürk

Hepimizin hapsedildiği veya, diğer durumun aksine, onlara varmak için bütün bir ömrümüzü harcamayı göze aldığımız kuleler vardı.

Ve bu kulelerin zirvelerinde bulmayı arzuladıklarımız.

Gökyüzü de olabilirdi bunlar. Bir kurtuluş, özgürlük ve refah umudu. Veya ödenmesi gereken kefaretlar ve bizi tüketen intikamlar da.

Her zamanki gibi, aynı yerden yola çıkmamıza rağmen, yolculuğun sonunda birbirinden apayrı *Golemler* ile geri döndük. Kendi yolculuklarınızda size eşlik etmek için ilerleyen sayfalarda hazır bekliyorlar.

Onlara kendinizi açtığınızda ve köklerini gökyüzüne salmış, gövdenizden ruhunuza doğru yükselen bir kulenin varlığını hissettiğinizde, panik yapmayın ve okumaya devam edin. Yalnız değilsiniz.

Bu sayımızda öyküsüyle bize eşlik eden ve bizi onurlandıran konuk yazarımız **Özlem Ertan**'a teşekkür ederiz.

İyi okumalar!

Kule

Özlem Ertan

Kayığınla karanlık sularda sürüklenirken gökyüzüne bakıyorsun, ancak gök falan yok ortada. Ne güneş ne yıldızlar ne de ay var karşında. İç içe geçip ayrılmaz bir bütün oluşturan kalın dokulu, kapkara bulutların ürkütücü tablosuna, arada sırada çarpışan bulut kümelerinin yol açtığı şimşekler ekleniyor. Sonra tarih öncesinde kalmış devasa büyüklükteki bir canlının tehditkâr haykırışıyla karşılaştırılabilecek çığlıklar geliyor kulağına. Terden sıırıslıklam olmuş avuçlarına yapışan küreklere sıkıca asılıyor ve hareketsiz kalıyorsun. Çünkü aklını başından alan o seslenişin denizin dibinden geldiğinden şüpheleniyorsun. Zihninde suyu delerek yüzeye çıkan dağ boyutlarında bir ahtapotun görüntüsü beliriyor.

Bulutlar her an daha da koyulaşıyor ve sis yoğunlaşıyor. Az sonra neyle karşılaşacağını, hangi yöne gittiğini bilmeden kürek çekiyorsun. Bir yandan da kayığa nasıl bindiğini ve öncesinde olanları hatırlıyorsun.

Kim bilir kaç saat önce arabanla deniz kıyısına geldiğinde hava güneşliydi ve insanlar vardı etrafta. Keyfin yerindeydi. Sıkılmaya başladığın son sevgilinle ilişkini bitirmenin rahatlığıyla arabayı durdurup dışarı çıkmış ve keyif sigarası yakmıştın. Gerçi ayrılık anında ağlayıp seni hâlâ sevdiğini söylemesi hoşuna gitmemişti, ama olsundu. “Kadınlar hep böyledir,” diye düşünmüştün. “Sürekli duygusala bağlarlar. Ağlayıp sızlar, adamın sinirini bozarlar.” Sonra eski sevgilinle ilgili anı kırıntılarını elinin tersiyle üstünden

silkelemiştin. Biraz hava alıp güneşin tadını çıkarmayı, sonra da Kadıköy barlarına takılıp yeni biriyle tanışmayı umuyordun.

Tam banklardan birine oturup iskeleden ayrılan vapuru seyre dalmıştın ki havanın karardığını fark ettin. Çevreden gelen hayret nidaları bu beklenmedik gelişmeye tepki veren başkaları da olduğunu gösteriyordu. Başını kaldırıp göğe baktığında kocaman, siyah bir bulut gördün. Güneşi kapatmakla kalmamış, her an fark edilir ölçüde genişleyerek maviliği yutmaya başlamıştı. Sonra sallandığını hissettin. Oturduğun yerde öne arkaya gidip geliyordun. İçkili de değildin hâlbuki. Neden böyle oluyordu ki? İnsanların “Deprem oluyor,” diye bağırması seni uyandırdı. Can havliyle yerinden fırlayıp kıyıdan uzaklaşmaya çalıştın, ama mümkün olmadı. Sarsıntı o kadar şiddetliydi ki değil yürümek, yerinde bile duramıyordun. Yer kabuğu, üstünü mesken tutmuş asalaklardan kurtulmak için zıplayan bir dev gibiydi. Yer altından gelen gümbürtüler, tek tek çöken binalardan çıkan beton seslerine karışırken asfalt yarıldı. Şaşkınlığından sıyrılıp ölüm korkusundan aldığı güçle yalpalayarak da olsa yürüdü. Sarsıntının şiddeti gittikçe artarken bacakların bedenini daha fazla taşıyamadı. Yuvarlandın. Sağına soluna düşen diğerlerinin bağırışları, duaları arasında karanlığa daldın.

Kendine geldiğinde etraf tıpkı şimdiki gibi karanlıktı. Birkaç saniye durup yaralı köpekler gibi etrafı kokladın, çevrende başkaları olup olmadığını anlamak için kulaklarını dört açtın. Hava beton ve ölüm kokuyordu ve dalgaların sesinden başka ses yoktu. İnlerek doğrulduğunda gözlerin karanlığa alışmıştı ve nereden geldiği belirsiz ışığın altında deniz suyuyla örtülmüş beton öbekleri vardı. Sonra az ötedeki kayığı fark ettin. “Herhâlde deprem sırasında buraya kadar sürüklendi,” diye düşünüp ona

doğru ilerledin. İçinden bir ses kayığa binmeni söylüyordu. Kısa kararsızlık anı yerin yine sarsıldığını hissetmenle birlikte sona erdi. Can havliyle kendini kayığa attın ve küreklere asılıp denize açıldın. Birkaç dakika geçmişti ki hepten karardı her yer. Bulutlar göğü, sis ise kayığın etrafını ele geçirdi. O zamandan beri üstünde canlı bulunan sağlam bir kara parçası bulup hayatını kurtarmanın derdindesin.

Ah! İşte yine duyuyorsun aynı sesi. Kadim canavarların böğürtüsüne benzer korkutucu nida suyun derinliklerinden yükseliyor. Korkuyla sarsılırken, o gün terk ettiğin kadın aklına geliyor. Onun ölüp ölmediğini düşünürken buluyorsun kendini. Oysa seni kayıkta tek başına bırakan felaketten önce umurunda bile değildi. Suçluluk duygusu mu yoksa? Düşünmemeye çalışıyorsun yine ve hayatta kalma güdüne dört elle sarılıp hızla kürek çekiyorsun. Etrafını kuşatan sis, tepeni örten kara bulutlar ve içine yuvarlandığın belirsizlik, dengeni alt üst ediyor. Depreme tutulmuş eski bir bina gibi sallanıyorsun. Kendine gelmek zorunda olduğunun bilinciyle korkunu da peşinde sürükleyerek ilerliyorsun. O da ne? Deniz dalgalanmaya mı başladı yine? İstemsizce savruluyor musun karanlık suyun içinde? Nasıl olsa kimse görmüyor diye çaresizlikten böğüre böğüre ağlıyorsun. Oysa ben görüyorum seni, ama sen bilmiyorsun.

Tam karanlık suların sonu olmadığını düşündüğün sırada kayığın bir şeye çarpıp duruyor. Sonunda üstüne çıkacak bir kara bulduğunu düşünüp mutlulukla kanatlanıyorsun. Kayığı terk etmeden önce temkinli davranıp etrafına iyice bakıyorsun. O da ne? Kıyısında durduğun kayalık alanın ortasında bir şey mi yükseliyor. Evet, kesme taşlarla örülmüş bir kule bu. Bulut tabakasının üstünde kaldığı için tepesini göremiyorsun. Bu sırada

deniz hareketleniyor ve kayık sürüklenmeye başlıyor. Yeniden karanlık sulara kaybolmayı göze alamayıp atlıyorsun karaya. Kayık, sen ondan ayrılır ayrılmaz hızla denize sürüklenip gözden kayboluyor.

Daha önce hiç görmemiştin bu kuleyi? Çevresinde ne yapacağını bilmeyerek dolaşırken kulenin yan tarafındaki merdivene gözün takılıyor. Hemen oraya gidiyor ve basamakları çıkmaya başlıyorsun. Bulutların üstündeki kısma ulaşırsan hem gökyüzünü hem de kenti görebileceğini düşünüyorsun. “Gömleğimi çıkarıp sallarım, birileri beni fark edip almaya gelir,” diyorsun içinden. Kulenin dış yüzeyi kaygan yosunlarla ve sarmaşıklarla kaplı. Bu manzara sana eski, tekinsiz mezarlıkları hatırlatıyor. Korkuyorsun, ama çıkmaya devam ediyorsun. Zaten başka şansın da yok.

Biraz ilerledikten sonra geniş bir balkona varıyor ve ne yapacağını bilmez hâlde duruyorsun. Yoksa bitti mi basamaklar? Balkonun diğer ucunda yeniden başladıklarını fark ettiğinde mutlu oluyorsun, ama onu gördüğünde sevincin kursağında kalıyor. Saatler önce terk ettiğin eski sevgilin burnunun dibine kadar gelmiş. Aradığında bulamadığın lanet olası ışık vurmuş üstüne. O da ne? Kadının yüzü ezilmiş. Gözleri, kırılan kabuğundan akan yumurta gibi süzülüyor bir zamanlar yanak olan kemik ve deri yığınının üstünden. Geriye doğru birkaç adım atıyorsun, ama uzaklaşamıyorsun ondan. Çünkü rüzgâr gibi esiyor, su gibi akıyor. Aklının, ruhunun içine sızıyor. Sesini duyuyorsun, “Senin yüzünden,” diyor. “Senin yüzünden son anlarımda mutsuzdum. Yer sarsılırken ağlıyordum, duvarlar üstüme çökerken de...” Onu duygusuzluğunla, acımasızlığıyla nasıl yasa boğduğunu dinlerken kendini savunamıyorsun. Çünkü söyleyebileceğin bir şey yok. Gözlerini sadece ilerlediğin yönü görebilecek kadar aralık tutup

yeniden merdivene yöneliyorsun. Eski sevgilinin hayalet kolları bacaklarına yosunlar gibi sarılıyor, ama sen içindeki yaşama arzusuna tutunup basamakları çıkıyorsun.

Can havliyle ikinci balkona atladığında sevgiline dair her şey yok oluyor ve sen, kendini az önce hayal gördüğüne inandırmaya çalışıyorsun. Ayrıca dinlenmen lazım, nefes nefese kalmışsın. Geniş balkonun demirlerine tutunup ufka bakıyorsun. Deniz, siyah kumlardan oluşan bir çöl gibi karanlık ve durgun. Tepende ise kasvetli bulutlar dolanıyor. Ancak içinde, biraz daha çıkarsan gökyüzünü ve karşı kıyıyı görebileceğine dair umut var. Yeterince dinlendikten sonra basamaklara yöneliyorsun ve tam o sırada gözün taş duvarların ortasındaki pencereye takılıyor. O da ne? Sıska bir kedi atlıyor pencereden. Tüyleri petrole bulanmış gibi kara ve dimdik. Tanıyorsun onu. On yıl önce moda uymak için aldığı, ama sonra bakamayıp arabanla ıssız bir yere bıraktığın eski kedin Pamuk o. Arkandan nasıl da acı acı miyavlamıştı zavallı, hatırlıyor musun? Umursamamıştın feryatlarını, arkana bile bakmadan çekip gitmiştin oradan. Pamuk şimdi sivri dişlerini sana göstererek “Pihhhhhhhh,” diyor. Evet, sırtını kabarttığına, gözlerini kıstığına bakılacak olursa birazdan sana saldıracak. Merdivenlere yöneliyorsun, ama Pamuk kaçmana izin vermiyor. Sırtına atlayıp tırnaklarını etine geçiriyor. Kedi tırmığı değil de Japon kılıcı sanki... Canını çok yakıyor. Son gücünle kediyi tutup balkondan aşağı atıyorsun, ama bu esnada yüzün ve boynun da onun öfkeli tırmalamalarından payını alıyor. Duvara tırmanıp yine karşına çıkacağı korkusuyla basamakları boş verip pencereden kulenin içine atıyorsun. Etraf karanlık ve tuhaf bir kokuyla sarılmış. Aldırmayıp el yordamıyla ilerliyorsun. Az sonra karanlığa alışıyor gözlerin. Koridora açılan geniş ve boş salondasın. Koridorun sonunda basamaklar var yine. “Ha gayret,” diyorsun

kendi kendine. “Öleceksem de gökyüzünü bir kez daha görüp öyle öleyim.”

Akıbetin hakkında düşünmemeye gayret ederek çıkıyor, çıkıyorsun. Taş duvarlarda gezinen gölgeler seni huzursuz etse de yoluna devam ediyorsun. Çok yoruldu, kalbin kulaklarında atıyor. Adımların yavaşladığında pencereden mavilik görüyorsun. Hemen koşup başını sarkıtıyorsun. Kara bulutları aştığını anlayınca tüm yorgunluğunu unutup, “Kulenin tepesine yaklaştım,” diye mırıldanıyorsun. Kalan basamaklara yöneldiğinde ise şişman bir oğlan çocuğuyla yüz yüze geliyorsun. Tanıyorsun onu. İlkokuldayken aynı sınıftaydınız. Kendin gibi acımasız arkadaşlarınla birlikte itip kaktığın, “Şişko,” diye seslenip alay ettiğin oğlan o. Aniden üzerine atladığında seni ezen ağırlığını ve yüzüne inen yumruklarını hissediyorsun. Kendini koruyamıyorsun. Çocuk seni yeterince yumrukladığına kanaat getirdiğinde yüzüne tükürüp havaya karışıyor. Orada öylece yatarken kırdığın, zarar verdiğin herkes tek tek aklına geliyor ve hayatında ilk defa gerçek anlamda pişmanlık duyuyorsun. Neden sonra doğrulup merdivene yöneldiğinde oyunun sonuna geldiğini anlıyorsun. Zira önünde birkaç basamak ve merdivenin bittiği noktada aralık duran demir bir kapı var. Kalan basamakları çıkarken gözlerinden yaşlar süzülüyor. Kapıdan geçerken de...

İçeri girdiğinde önce ne işe yaradığını bilmediğin cihazlar görüyorsun. Akabinde de duvarlardaki raflara dizilmiş renkli küreler... İçlerindeki canlı gibiler, hareket hâlinde. Tedirginlikle ilerliyor ve az ötede beni fark ediyorsun. Yüzünü terk edip kuytu bir köşeye kaçmak ister gibi kocaman açılan gözlerin, göz çukurlarını zorluyor. Ellerin titriyor. Belli ki benden çok korkuyorsun. Yeşil ve pullu derimden, kırmızı gözlerimden,

pençelerimden, açsam odanın yarısını kaplayacak kanatlarımdan...
“Gel,” diyorum sana. “Gel. Kaçabileceğin bir yer yok. Yolun sonundasın. Hâlâ anlamadın, ama bedenim yok artık. Çoktan öldün. Ellerin, kolların, bacakların yok. Kürek çektiğini sandığın kolların, basamakları çıktığını sandığın bacakların sadece bir yanılısama.”

Beni dehşetle dinlerken bir yandan da bedenine bakıyorsun. Sen baktıkça tüm uzuvların havaya karışıp yok oluyor. Siyahımsı bir dumana dönüşüyorsun. Aslında depremde öldüğünden beri öyleydin, ama yeni fark ediyorsun bunu. Sivri dişlerimi göstere göstere gülümsüyorsun sana. Sonra da dumandan ibaret seni boş bir kürenin içine çekiyorum. Ardından raflardaki diğerlerinin arasına koyuyorum küreyi. Uzaklaşmadan önce son kez karanlığa bulanmış bilincine bakıyorum ve sana hayatının sırrını veriyorum: “Bedensiz bilinçlerin evine hoş geldin. O küre artık senin vatanın. Etrafına bak. Kuleyi görüyor musun? Hadi atla yine kayıktan, çık kuleye. Ya da karanlık denize dön, sen bilirsin. Sadece kara sular ve kule. Bilincin bunlar arasında gidip gelecek. Kürede başka bir şey yok. Ha, bir de hatalarınla yüzleşmek için koca bir sonsuzluk var önünde. Bilincin ölümsüz olması ne kötü, değil mi?”

Bunları söylüyor ve susuyorum. Sadece siyah dumansın, ama seni görüyorum. Olmayan bacaklarınla tepiniyor, olmayan ellerinle kayığı yumrukluyorsun. Kertenkele gözlerimle sana son kez bakarken, “Bilincin asla uyumaması çok fena,” diye mırıldanıyor ve kendimi kürelere karşı kahkaha atmaktan alıkoyamıyorum.

Leoric ve Salienne

Çağatay Kaya

Leoric önce elindeki sepeti yere bıraktı. Sonra da yavaşça yaşlı kalçasını tepenin görece yüksek zirvesindeki ağacın dibine koydu. Sırtı ve dizleri ufak birkaç küfür savurmaya yetecek kadar sızlasa da etrafta dinleyecek insan olmayınca küfretmekten keyif de almıyordu. Zaten haftada bir buraya yaptığı ufak yolculuklar keyif aldığı birkaç şeyden birisiydi. Sırtını dikkatli bir şekilde ağaca yasladı. Elleriyle topraktan hafifçe çıkmış bir kökü nazikçe okşarken, kafasını yukarı kaldırdı.

- Hayatım, rica etsem dallarını biraz kenara çeker misin? Dizlerime güneş gelsin istiyorum.
- Çekiyorum canım.
- Acelem yok, biliyorsun.

Leoric'in sözlerine müteakip duyulan ufak bir kahkahayla birlikte dallar birer birer çekilmeye başladı. Leoric yavaşça vücuduna yayılan sıcaklığı hissedene kadar konuşmadan oturdu. Kafası ağacın gövdesinde, gözleri kapalı bekledi. Ağacın dallarının rüzgârla sallanışı ve suratına düşen bir yaprak olmasaydı uykuya bile dalabilirdi.

- Buraya uyumaya gelmedin, öyle değil mi?
- Uyumuyordum hayatım, gözlerimi dinlendiriyordum.

Leoric söylediklerinin aksine bilincinin yavaşça kapanmasına izin verdi. Göz kapakları ağırlaştı. Hafifçe esen rüzgârın ve ağacın gölgesinin yarattığı serinlik kafasından aşağı doğru yayılırken, artık iyice tepeye ulaşan güneşin yarattığı sıcaklık bacaklarından başlayıp yukarılara doğru nüfuz etti. Ortalarda bir yerde buluşup âdeta bir ninni söyler gibiydiler. Dünyanın en rahat yatağı, en güzel kadının koynunu ya da en lezzetli şarabı şu anda bu ağacın dibinden kıymetli değildi.

– Yalancı!

Ağacın kalın dalları hafifçe sallandı. Birkaç zayıf yaprak yavaşça gökyüzünden süzölmeye başladı. Rüzgârın sessiz gücüne kapılıp tepeden aşağı doğru yola koyuldular. Leoric yavaşça gözlerini açtı. Susadığını hissetti. Yavaşça boğazını temizleyip öyle cevap verdi.

– Kızma hemen, tırmanış her seferinde bir adım daha uzuyor.

– Sana öyle geliyordur.

– Ben de ondan bahsediyorum hayatım. Yaşlanıyorum.

– Sürekli böyle gezersen olacağı o tabii ki!

– Hadi boş ver bunları da bir şeyler yiyelim.

– Acıkırsın tabii! Saatlerdir uyuyorsun.

Ağaç söylenirken bir yandan da işe koyuldu. Topraktaki hafif bir titreşimin ardından ince birkaç kök ortaya çıktı. Sepetin kapağını açtılar. İki kadeh, bir şişe şarap, biraz peynir ve hâlâ sıcak bir baget çıkarttılar. Leoric'in yanından çıkan birkaç başka kök yavaşça birbirilerine dolanarak oturan adamın yanında ufak bir masa oluşturdu. Engebeli bir yüzeyi olmasına rağmen, ince köklerin

masaya yerleştirdiği kadehler ve şişe dik durmayı başardı.

- Sıcak baget yemeyeli epey oluyor.
- İnat etmeyip şehri terk etmeseydin her gün yiyebilirdin.
- Bak şimdi de yiyebiliyorum. Büyük bir kaybım var sayılmaz.

Leoric neşeli bir kahkaha ile cebinden çıkarttığı katlanabilir bir bıçakla bageti ince dilimlere böldü. Sonra üstlerine biraz peynir sürdü. Bir yandan da sıcak bagetin hikâyesini anlatmaya başladı.

- Geçtiğimiz hafta sana tanıştığım büyücüyü anlatmıştım. Hatırlıyor musun?
- Hatırlıyorum tabii ki, adı Eleanor olan kızıl saçlı güzel büyücü kadın.

Ağacın ses tonundaki değişimi fark etmemiş gibi davranan Leoric anlatmaya devam etti.

- Bu hafta onunla karşılaştım. Konuşurken şehirden biraz uzakta yaşayan karıma sıcak baget götürme isteğimden bahsettim.
- Eee...
- O da bana bu sepeti hediye etti.
- Anlıyorum...
- Bu büyülü sepetin içine koyduğum şeylerin ısılarını ve tazeliklerini iki gün muhafaza edeceğini söyledi.
- Peki sepeti öyle elinde, sen sorarsın diye, hazır mı

tutuyormuş.

Tam ağzına bir parça ekmek koymuşken gelen soru Leoric'in öksürmeye başlamasına neden oldu. Aniden boğazına duran ekmeği yutmak için kısa bir süre uğraşan Leoric, göz yaşları içinde ağacın sorusuna karşılık verdi.

– Hayır, sepeti kendi kullanıyordu. Hatta taşıdığı birkaç öteberiyi içinden çıkartıp sepeti bana öyle verdi.

– Peki içindekileri evine taşınması zor olmadı mı?

– Yok, olmadı hayatım, zaten evine gelmiştik. Sepetin içinden çıkartıp mutfak masasına koydu.

Soğuk bir kahkaha Leoric'in yaptığı hatayı anlamasına neden oldu. Hemen bir şey söylemezse durumu kurtaramayacağını düşünen Leoric sitemkâr bir ses tonuyla devam etti.

– Hayatım, aşk olsun. Ben kadına “Karıma sıcak baget götürmek istedim,” diyorum, sen ona değil de sepeti kadından nerede aldığıma odaklanıyorsun.

– Ben “Sepeti yanında mı taşıyordu?” diye sordum. Sonuçta bundan iki asır önce ben hâlen insanların arasında dolaşırken, kızıl saçlı güzel kadın büyücüler ellerinde büyülü sepetlerle ortalıkta gezmiyorlardı. Ama cevabımı da aldım. Kadının evinden almışsın. Benim sıcak bagete olan zaafımı konuşurken kıyafetlerin üstünde miydi?

– Saliene, hayatım...

– Duymak istemiyorum! Cevap verme lütfen. Hâlen etten ve kemikten vücudundan vazgeçmemenin bir sebebinin, insan bedenine özgü hazlar olduğunun farkındayım.

Leoric karısının cümlelerine ne cevap verirse versin sonucun farklı olmayacağını bilincindeydi. Kafasını eğdi ancak bedenini yavaşça yaslandığı ağaç gövdesinden uzaklaştırarak ayağa kalktı. Ağacın gövdesi sertçe titredi.

– Gidiyor musun? Hemen gitme lütfen!

Yaptığının farkında olan Leoric hemen ellerini titreyen ağacın gövdesine koydu. Yaptığı şeyin alçaklığından utansa da bunu sesini yansıtmayacak kadar tecrübeliydi. Usulca okşayarak, karısının duymak istediği kelimeleri söyledi.

– Gitmiyorum hayatım. Daha yeni geldim. Sadece uzun süre öyle oturunca, ayağa kalkmak daha zor oluyor, oturuşumu düzeltmek istedim.

Yavaşça yerden çıkan bir kök Leoric'in karnına doğru uzandı. Ona sıkıca sarıldı. Leoric karnına sarılan kökü narince sevdi. Kısa bir sessizliğin ardından ağacın gövdesinden sakince gelen cümleler Leoric'in beklediği cümlelerdi.

– Seni çok sevdiğimi biliyorsun, sadece bir gün beni terk etmeden korktuğum için öyle konuştum.

– Biliyorum hayatım. Ben de seni çok seviyorum.

– Peki bir gün beni terk edecek misin?

– Asla!

– O zaman gitme!

– Biliyorsun...

– Ama gitmen gerekiyor...

- Ama her seferinde geri de dönüyorum.
- Bir gün geri gelemeyeceksin diye korkuyorum.
- Merak etme, az kaldı. Geleceğim ve bir daha hiç ayrılmayacağız.
- Sana güveniyorum. Ancak bu korkuma engel olmuyor. İçindeki nefret ateşinin ve insani arzularının her geçen hafta büyüdüğünü görmek beni korkutuyor.

Bu cümleleri kısa ama rahatsız edici bir sessizlik takip etti.

- Az kaldı hayatım, az kaldı.
- Ne kadar az?
- Belki bir yıl daha, hatta daha da az!
- Peki intikam alınca ne olacak?
- Buraya yanına döneceğim ve sonsuza kadar beraber gökyüzünü izleyeceğiz.
- Hep aynı cevap. Bu cümleyi her duyduğumda hem mutlu oluyorum hem de üzülüyorum.

Leoric karısının hüzünlü sesiyle birlikte beline sarılan kökün de hafifçe gevşediğini fark etti. Konunun kapanmasını istediği için tekrar ağacın dibine oturdu. Sessizce şişenin mantarını çıkarttı. İki kadehi de yarısına kadar doldurdu. Kendi kadehinden büyük bir yudum aldı. Ağacın diğer tarafından bir kırılma sesi işitti. Ses irili ufaklı birkaç titremeyle birlikte birkaç saniye sürdü. Hafif soluk mavi bir tene sahip genç ve güzel bir kadın yavaşça ağacın arkasından çıkıp geldi. Tek kelime etmeden Leoric'in yanına

oturdu. Kadehini eline aldı.

Bir an için zaman, Leoric'e durmuş gibi geldi. Karısı ağacın koyu renkli gölgesinin altında hafif bir ışıqla parlayan bir tanrıça gibiydi. Elleri titredi. Kalp atışları hızlandı.

- İnsan gibi görüldüğünde bile o kadar güzelsin ki...
- İlk karşılaştığımızda da aynı şeyi söylemiştin.
- Binlerce yıldır değişmeyen tek şey sensin hayatım.

Kadın cevap vermek yerine kadehinden bir yudum aldı. Leoric, gözlerini ayırmadan koyu kırmızı şarabın kadının hafif transparan gırtlığından akışını izledi. Karısının bir sonraki cümleleri az evvelki konuşmanın gerçek sonu olması için söylendiler.

- Ben de senin gerçek hâlini görmeyi çok özledim. Umarım kalbindeki bu nefret, içindeki fidanı kurutmamıştır. Evlatlarımızın intikamını alma arzun mutluluğumuza engel olsa da umarım hâlâ birbirimize sahibizdir.

Leoric konuşmadı. Ne verecek akıllı bir cevabı ne de utanmadan söyleyebileceği bir yalanı vardı. İçindeki fidanı uzun zaman önce nefret ateşinde yaktığını, çok sevdiği karısına söyleyemedi. İntikamını almak için muhtaç olduğu kudreti elde etmenin tek yolunun ruhundan vazgeçmek olduğunu anlatamadı. Belki bunun son ya da sondan bir önceki görüşmeleri olduğunu dillendiremedi. Karısının aslında bunları bilip kendisine eziyet ettiğini bile düşündü. Ancak sessiz kaldı.

Çift bir süre daha sessizce oturmaya devam etti. Şarabın yarısına geldiklerinde Leoric şehrin demircisiyle alakalı birkaç komik

anısını anlattı. Saliene kaçınıcı defa dinlediğini bilmediğı hikâyelere ilk sefer güldüğü gibi güldü. Sarmaş dolaş saatlerce sohbet ettiler. Gün batımı yaklaşırken gitme vakti geldi.

Leoric karısına sevgi dolu bir şekilde sarıldı. Uzun zaman önce anlaştıkları gibi sessiz bir veda etti. Yavaşça tepeden aşağı doğru yürümeye başladı. Haftaya tekrar buraya gelecek gücü bulacağını umut ederek yürüdü. Artık batmakta olan akşam güneşinin sıcak renkleri Leoric'in binbir zahmetle tırmandığı tepeyi göz alıcı renklere boyarken, Leoric düşmemeye dikkat eden yaşlı bir adam gibi yavaş adımlarla gözden kayboldu.

Ellerimde Teller

Hakan U. Öztürk

Eli, tepesinde dikilen, göremediği o insan tarafından sallanır ve yanındaki başka bir kuklaya -yüzü fazla uzun, gözleri şaşkınlıkla pörtlemiş, yanaklarında birer kırmızı nokta, kıpkırmızı giyinmiş kukuletalı bir soytarı tasviri- tokat attırılırken, tel, gözünün önünden geçerek bakışlarını bir kez daha kesti.

Biraz ötede kocaman insanlar birbirlerine sarılmış dans ediyorlardı. Arada bir ayrılıyor, kendi etraflarında dönüyor, yeniden birleşiyorlardı. Gülüşleri parlak, balo salonunu dolduruyor, arka planda çalınan valse bile zaman zaman bastırıyordu.

Yüzleri ve elbiseleri değişen ama hep aynı ölçülü ve düşünülmüş hareketleriyle balo salonuna girip çıkan o insanlar.

Tokat attığı kukla arkasını dönerek kalçasını havaya kaldırdı.

Daha ufak insanlarsa onun tam önündeydi. Tezahürat ediyor, bazen durduk yere ağlıyor, ellerinde tatlılar, yüzlerinde ve elbiselerinde lekeler, sıklıkla yediklerini sahneye fırlatıyorlardı. Kocaman insanlar onları alıp götürüyor, bazen geri getiriyor, bazen getirmiyorlardı ama her zaman yeterli seyircileri oluyordu.

Kuklacı, ona diğer kuklanın kalçasına insafsız tekmeler attırırken, acıdan yoksun ahlar vahlarla inliyordu.

O, bütün bunların üzerinden devasa pencerelere bakıyordu.

Yalnızca geceleri, balolarda, partilerde kutusundan çıkarılan ve bu yüzden güneşi yalnızca kutunun köşelerindeki ufak deliklerden görmüş bir kukla için, karşısındaki içeriği yansıtan ve dışarıda olanları göstermeyen pencerelerin hiçbir anlamı yoktu. Sadece kanıksanmış ve içi tıka basa doldurulmuş bir boşluk.

"Daha hızlı!"

"Daha sert!"

"Yapıştır!"

"Patlat bir tane daha!"

Ama bu sefer, her tekmesiyle gözünün önünden geçip duran telin arasından, pencerenin dışında, kafasını cama dayamış ve içeriği izleyen bir yüz görür gibi olmuştu.

Derisi erimiş, göz oyukları boş ve bu dünyaya ait olmayan, en azından artık ait olmayan, pis kokulu görüntüsüyle kırmızıya çalan bir çehre.

Kukla ilk defa bir ölü görüyordu çünkü cenazelerin değil, kutlamaların aktörüydü. O yüzden dehşete düşmedi. Hatta etkilendiği bile söylenebilirdi. Yüzünde hiçbir mimik olmayan bu yaratık, sallanan çenesi ve aralarındaki boşluklardan yıpranmış kafatası seçilebilen etiyle o kadar dürüst bir görünüme sahipti ki.

Yaratık pencereyi açıp içeri girdiğinde yaşayanların bütün çığlıkları o anda onun için atılmış gibi oldu.

Kukla, kocaman insanların dansları bırakıp hesapsız jestlerle kaçtığını gördü. Ellerini gözlerine kapadılar, bayıldılar, bayılanları sürüklediler, üstlerini başlarını yırttılar, derilerini yoldular... Küçük insanlar da çığlık atıp koşuşturmaya başlamıştı ama kukla onların

ne olup bittiğini anladıklarını sanmıyordu.

Kuklacı da kaçan insanların arasındaydı. Kuklayı bırakıvermişti. Şansına, salona dönük yatıyordu.

Onu unuturlar ve almaya gelmezlerse, yarın gün doğumunda gökyüzünü görecekti.

İnsanlar tamamen salonu terk ettiğinde yaratık elini uzatıp altın çerçevesi aynaya dokundu.

Unutmak ve unutulmak, yaratık koşarak kaçtığında her ikisi için de bir merheme dönüştü.

Altüst

Berkan Fidan

Metalik gri döşemeyle kaplı asansörün içine girdi. Bastığı beyaz tuş; siyah, sarı ve diğer renktekilerin tepesinde yer alıyordu. Yıllardır dokunduğu ilk beyaz cisimdi ve kömür karası teniyle aşikâr bir tezatlık oluşturuyordu. Tuşa, beyazlığını kirletmekten korkarcasına, tereddüt etmeden basamamıştı.

Asansör hareket ettiğinde irkildi. Bunlardan birine binmek lüks sayılırdı, o binmeyi epey oluyordu. Asansörün içinde yukarı çıkmanın nasıl hissettirdiğini dahi unutmuştu. Oraya vardığında çok daha fazlasını unutacaktı. Bir bakıma feda edecekti; kimliğini, anılarını ve onlardan da mühim olması muhtemel diğer şeyleri... Ailesi dışında elinde bir tek kendisi kalmıştı zaten. Malından, mülkünden ve unvanlarından yıllar önce feragat etmişti.

Bu yaşadıkları yere “Kule” deniliyordu. Aslında dışarıdan bakıldığında dev, sarı bir piramit şeklindeydi ve birdenbire ortaya çıktığında tüm insanlığın umut ışığı, son mutlak çaresi olmuştu. Bazılarının kıyamet dediği dev felaket gelip çatığında yüzey yaşanılmaz hâle gelmiş, her tarafı gece karası bir duman tabakası kaplamıştı. Kuleye sığınabilen şanslı kişilerdendi o ve ailesinden geriye kalan birkaç kişi. Ancak burada yaşamaya hak kazanmak ve devam etmek, o kara günde birdenbire ortaya çıkmaları kadar pespembe bir hayal misali olmamıştı.

Yıllar önce elindeki şeylerden buraya girebilmek için vazgeçmişti işte. Nereye yerleşeceklerine mavi gözlü bir kamera tek bakışta

karar vermiş, diğer siyahların arasına gönderilmişlerdi. Bu, kısıtlı kaynaklar ve küçük pencerelerinden görünen iç karartıcı bir manzara anlamına geliyordu. Ayrıca temel ihtiyaçlarının yeteri kadar kısmını bile kazanmak için ek olarak çalışması gerekiyordu. Siyah olduğu için karanlığa terk edilmişti. Daha iyi şartlara sahip olmak için tek çözüm ise “Arınma” adı verilen bir işlemdi.

Asansör sarsılarak durdu. Sık kullanılmıyordu muhtemelen. Yine de bakımının neden ihmal edildiğini merak etti. Çünkü aşağıda her şey bir saat misali işlerdi. Asansörün kapısı açıldığında istemsizce elini gözüne siper etti. Oda, gözleri ışığa alışınca oturacağı sandalyeden masanın üstündeki beyaz dosya ve butona kadar, fazlasıyla beyazdı. Bu beyazlık tıpkı butonda olduğu gibi kömür karası teniyle tamamen zıttı.

Bir an buraya ait değilmiş gibi hissetti ve derin derin nefes alıp vererek sakinleşmeyi bekledi. Gerçi hâlihazırda buraya ait olmaya gelmişti. Oturduğu yerin tam karşısında dikilen, mavi bir göze benzeyen, aşına olduğu kameraya aldırılmamaya çalışarak önündeki belgeye göz gezdirdi.

Maddeler kısa ve özdü. Butona bastığı zaman olacaklarla ilgili çeşitli uyarılar içeriyordu. Zaten koşulları bilmeyen biri burada bulunmaya dahi cüret edemezdi. Butona bastığında anlaşmayı kabul etmiş olacaktı. Bu oda kadar beyaz olacağı anlamına geliyordu bu. Daha doğrusu eskisi gibi kara olmayacağı anlamına...

Arınma... Bu anlaşmadaki maddeleri onaylamaya öyle diyorlardı işte. Bu beyaz buton da o işe yarıyordu yalnızca. Basıldığı anda geri dönüşü olmayan bir yoldu ve piramidin tepesinde, karanlığı aşan bir bolluk ve bereket ile yaşamayı vadediyordu. Aslında bir

ömür için yeterince yaşadığını düşünüyordu. Mavi gökyüzünün altında büyümüş, yeşil çimlerin üstünde koşmuştu. Kızıl gün batımını izlemiş, sarı çiçekleri koklamıştı. Ancak çocukları onun kadar şanslı değildi ve şu anda, burada vazgeçme güdüsüne karşı çıkıp butona basabilirse, onlara daha iyi koşullarda yaşayabileceklerine, içinde buldukları karanlıktan sıyrılabileceklerine dair yol gösterebileceğine inanıyordu. Aksi hâlde çocuklarının asla onu geride bırakıp, buraya gelmeyeceğini adı gibi biliyordu.

Adı... Butona bastığında onu da hatırlamayacaktı. Onunla birlikte tüm kederi ve acıları da yutulacaktı... Her şey âdeta bir kara delik tarafından çekilecekti. Beyaz bir sayfa açıp hepsini unutacak ve daha sonra piramidin tepesine ulaştığında, hayatın bir insana sunabileceklerini en baştan deneyimleyecekti. Yeniden, sıfırdan başlayacaktı. Ne olacağını seçebileceği bir geleceğe sahip olacaktı. Sanki yaşadıkları hiç ona dokunmamış gibi...

Başını düşüncelerden kaldırdığında kamera ile göz göze geldi. Kamera kaydını seyretmesi muhtemel olan tepedeki kişiler aklına geldiğinde, büyük bir kararlılıkla sandalyeye oturur oturmaz butona basmış olmayı diledi. Tereddüdünü dışarı vurmuş olmamayı umdu. Hele ki çocuklarının şu an onu izlemesi gibi bir ihtimal varsa, bu yeni alternatifte dair hayallerini yıkmaktan başka bir işe yaramazdı. Neden sonra butona basıverdi.

Beyaz... Beyazdı. Eskiden gökyüzünde olan bulutlar ve kar taneleri kadar. Odadaki her şey o anda beyaza teslim oldu. Dört yanı floresan kaplı oda, artık orada değildi. Etrafına göz gezdirdiğinde hâlihazırda kulenin tepesinde olduğunu fark etti. Bulunduğu yerin aşağısı kapkaraydı. Dışarıdaki dumanlar kadar kulenin de teslim olduğu bir kara delikti.

Karanlığa emilmekte olan sadece rengi değildi artık, aynı zamanda bilincinde var olan her şeydi. Onlara tutunmaya çalışsa da başaramadı. Tutunabileceği bir şeyi kalmamıştı zaten. Çünkü o da beyazdı, yukarıdaki mavi kubbenin olması gereken yer de beyazdı. Tepedeki beyazlardan geriye kalan tek şey gibi. O da yoktu.

Septur'un 2. Kapısı

1. Bölüm: Tarihin

Dokunuşu

M. Ercan Ergür

Dost bildiği duvarlar bu kadar narin, bu kadar kırılğan mıydılar? En az dışarıya kadar tehlikeli, o kadar düşmandılar şimdi. Onların ötesindeki dünyanın güvenli olduğu günlerle ilgili anlatılanları çok net hatırlıyordu. Sadece o günleri yaşayamadan ölüp gidecek bir başkası olmak ne kadar da üzüntü vericiydi. Oysa bir yolu olsa... Yıkılmakta olan o duvarların altında kalmamanın, üzerlerine tırmanarak arkasına atlamamanın, oradaki sonsuz dünyanın içinde yaşamanın bir yolu olsa...

"Taht salonu! Oraya geçin!"

Çığlıklar... Her yandan yükselen, ölümden kaçan insanların haykırışları çocuğun kulaklarını dolduruyordu. Bir merdivenin altına sinmiş, tüm bu karmaşanın içinde kısıp kalmış, nasıl kaçabileceğini bilemiyordu. Normalde annesinin yanında, taht salonunun güvenliğinde olması gerekiyordu ama babasının deyimiyle hiçbir zaman kuralları sahiplenen bir çocuk olmamıştı ki!

Başını yavaşça saklandığı yerden çıkararak baktı. Babasını gördü.

Onu taht salonuna götürmekte olan asker, sırtından saplanan karanlık bir mızrakla yere kapaklanmıştı. Korumasız kalan kralı devralan Aşare onu taht salonu yerine yandaki başka bir kapıya yönlendirmişti.

Zaman yoktu, peşlerine takılacaktı. Saklandığı yerden çıktı ve arkasından gelen bir uğultu ile olduğu yerde kalakaldı. Bedenine hâkim olan korkuya rağmen yavaşça dönmüş, üzerinde yükselen karanlık dalgasıyla yüz yüze gelmişti. Adına Karahan denen karanlık dalgası, olanca gücüyle üzerine çullanırken yapabileceği hiçbir şey olmadığını çoktan fark etmişti.

* * *

Taşlar kayarak, birbirine sürtünerek üst üste binerken çıkarttıkları sesler yerin kilometrelerce altındaki mahzenden bile duyuluyordu. Dairesel bir şekli olan mahzenin ortasında duran, bir çıkırığı andıran mekanizmanın çift çarkları kendi kendine dönüp duruyordu. On iki kapıdan birincisi, altıncısı ve sekizincisi sonuna kadar açıktı. Mavi ve kırmızı enerjiler dalgalar çizerek birbirinin içine geçiyor, mutlulukla dans ediyordular.

"Sefru Kalesi'ni her ne pahasına olursa olsun koruyacağıma, onun iç işlerine karışmayacağıma ve On İki'nin mahzenlerinden dışarıya, kralın izni olmaksızın adımımı atmayacağıma Septur'un huzurunda yemin ediyorum." Torba'nın yüreğinden yükselen ışık kızıl renk ile buluştu ve Altı'dan içeriye süzüldü.

Yenilenen anlaşmanın gerçekliği altında kendi kendine yükselmeye devam eden kalenin dışından güçlü bir haykırış duyuldu. Ezeli düşmanını alaşağı etmek için elindeki en büyük fırsatı kaçırmış olmanın verdiği hayal kırıklığı ile çılgınlık atan karanlık tekrar tekrar saldırmaya devam ediyor, yenildiğini

bilmesine rağmen yine de pes etmek bilmiyordu.

"Septur'a ve onun On İki'sine ait gizemlere dokunmayacağıma, arazisinden tüm halkımı uzak tutacağıma, onayı olmadan yakınına bile yaklaşmayacağıma yemin ederim!" Kral Fetor bu yeni anlaşmanın nesillere uzanan bağlayıcılığı altında yüreğinden yükselen ve kapıya yönelen ışığı izledi.

Etkiye Tepki kapısından yayılan çivit mavisi enerji tüm taşları doldurmuştu. Tepeden bir dalga gibi boşalan karanlık daha duvarlara temas ettiği anda emiliyor, onları güçlendiriyor ve daha sert bir tepki vererek, mavi renkler saçarak geriye dönüyordu.

"Septur'un bana verdiği yetkiye dayanarak On İki'nin huzurunda anlaşmayı bağlıyorum."

Devasa mahzen kapısının ardında gizlice dinlemekte olan çocuk, ellerini göğsüne kavuşturmuştu. Göğsünü dağlayan ağrı iyice artmıştı. Sökülmüş gömlek düğmelerini aralayarak aşağıya doğru baktı. Orada oynayan karanlığı görebiliyor ve bu, onu dehşete düşürüyordu.

Olay anına dair bölük pörçük anıları vardı. Üzerinde yükselen karanlığı net bir şekilde hatırlıyordu ama sonra... Karanlık, üzerine bedeni sıkıca saran ve çıkış yolunu bulamadığınız bir perde gibi dolanmıştı.

Acıyla kendisine geldiğinde hissettiği tek şey göğsündeki bir ağrıydı ve bu ağrının oradaki minicik, siyah bir benden kaynaklandığını fark edince şaşırılmıştı. Anıları da hemen geriye gelmemiş, bu nedenle sessizliğini korumuştur. Taht salonuna geçmiş, annesinin yanına saklanmıştı.

Kale tekrardan yükselmeye başladığı, daha doğrusu yükselmesi hız

kazandığı sırada çocuk, şiddetlenen sancılarını hiç unutamayacaktı. Sanki birisi göğsüne bıçaklar saplıyordu. Siyah nokta çok geçmeden bir yumruk büyüklüğüne gelmişti. Sanki dışarıdaki Karahan'dan iyice koparılmadan önce olgunlaşmaktı tek amacı.

Bunu anladığında hemen babasına gitmek ve durumunu anlatmak istemişti, gelgelelim krala ulaşmak mümkün değildi! Başkalarına da durumu anlatmaktan ölesiyeye korkuyordu. Hele ki babasının arkadaşı ve kalenin cadısı olan Aşare öğrenirse kim bilir ona neler yapardı?

Bu nedenle babasını yalnız yakalamayı başarana kadar bu durumu bir sır olarak saklamaya karar vermişti. Eliyle acıyan göğsünü sıkı. Onu düşünmek... nedense huzur vermişti. Böyle düşününce daha da iyi hissedebildiğini fark etmişti. İçinde kıpırdayıp duran karıncalar gibiydi. Aslında o... onun karanlığıydı! Belki de kimseye, hiçbir şey söylemesine gerek olmazdı?

* * *

Altı'nın kapısı kapanır kapanmaz kan kırmızı ışık aniden yok olmuş, mahzen o huzur dolu, sakinliğine bir miktar daha yaklaşmıştı. Geriye kalan son açık kapılar Etkiye Tepki olarak bilinen, çivit mavi enerjiyi içerisinde saklayan Bir ve kara mavi bir enerjiyi açık olduğu sürece içeriden dışarıya salarak kale duvarlarının yenilenmesini sağlayan Sekiz'di.

Kral, maiyetinden geriye kalan son askerleri de ardına katarak ve bir daha asla oraya adımını atmayacağına kendi kendine nice yeminler ederek mahzeni terk etti.

Oysa Torba'nın bu yeni, yeni yetme mirasçısı onun arkasından, tek

bir güzel söz duyabilmek için, umutla bakmıştı. En azından bir teşekkürü hak ediyordu belki ama onu bile beklemiyordu aslında; belki bir babanın evladına sunabileceği takdir dolu sözlerdi duymak istediği, belki de kısa bir vedaydı arzuladığı...

* * *

Değişen bedenine ve Torba olmaya henüz alışmamış olan Furkan, kapılardan sonuncusuna, atasının asla açmaması için uyardığı on ikinci kapıya baktı. İçinde katıksız bir lanet sakladığını biliyor, bu yüzden uzak duruyordu. Hepsini öğrenmesi ve tam anlamıyla Torba olması için çok yol kat etmesi gerekiyordu.

Diğer kapılara yaptığı keşif görevinden yorgun düşmüştü ve tekrardan İki'ye gitmek için yanıp tutuşuyordu. Bakışları kuytu bir köşecikte kendisini izlemekte olan koca bir lağım faresine takıldı. Bir an için fareye baktı, ardından gülümseyerek eğildi ve avcunu açtı.

Sahibini, daha da önemlisi en iyi dostunu kaybetmiş olan Pis çılğınlar gibi koşarak geldi; çocuğun avucuna, oradan yeni sahibinin omzuna tırmandı. Mutluydu, huzurluydu.

* * *

Mahzenin zemininde oturmuş, muhafızlar tarafından daha az önce kendilerine getirilen yemeği iştahla yemekte olan iki dost, Torba ve Pis, yukarıda hâlen yükselmekte, kendi kendisini tamir etmekte olan kale duvarlarının sesini dinliyordular. Aradan geçen iki haftada kalenin uygun olgunluğa erişmesi tamamlanmamış, dolayısıyla düşman karanlığın akınları da durmak bilmemişti.

Son yıkımda kalede hayatta kalanların sayısı yarı yarıya azalmıştı ve onların da moralleri diplerde olmalıydı. Gelgelelim yapılan

anlaşmanın ışığında bu Torba'nın sorunu değildi.

Ağızına bir parça et daha attı ve bir bardak ayran ile yutarken tadına vardı. Yüzünde pis bir gülümseme ile babasının şimdi çekmekte olduğu büyük çileyi düşünerek keyiflenmeden edemiyordu. Evet, Kral Fetor tüm bunları kesinlikle hak ediyordu!

* * *

Günler geçer, yeni yetme Torba, koruyucusu ilan edildiği Septur'un On İki'sinin gücünü ve onların sınırlarını yavaş yavaş öğrenirken kalenin yeniden inşası artık bitmiş, tamamen dışarıda kalan Karahan yenilgiyi kabullenerek çekilmiş, nesiller sonra gelen baskın böylece bir kez daha geriye püskürtülmüştü.

Kral Fetor taht salonuna giren askerlere bakarak öfkeli bir sesle "Nerede?" diye haykırdı. "Oğlum, Fenor nerede?"

"He... Henüz yerini tespit edemedik efendim!" dedi endişeli muhafız.

Çıldıracaktı. Koca bir kaleyi hiç zahmetsizce yönetirken her seferinde kendi dölünden çekiyordu ve bundan artık bıkmıştı!

"Sadece bir çocuk kralım!" dedi yanı başındaki kraliçe. "Bir yerlerde saklambaç filan oynuyordur, elbet ortaya çıkar." O da endişeliydi ama kralın tutumundan korktuğu için onu sakinleştirmeye çalışıyor gibiydi.

Sorun da buydu işte: O sadece bir çocuk değildi, tahtın tek varisiydi! Kadına büyük bir nefretle baktı. Nasıl da bu kadar aptal olabilirdi?

* * *

Torba, Septur'un uyarısını ruhunda hissederek önündeki İki'yi kapattı, mahzen girişine yöneldi. Aynı sahneyi sanki tekrar, bu sefer tersten yaşıyormuş gibiydi. Kapının içinde o, dışında ise... Dokunaçlarıyla kapıya dokundu.

Biçimsiz elleri titredi, geriye çekilirken kapının açılmasına izin verdi. Anlaşmayı biliyordu ama kapısında biten bu kişiyi dışarıda bırakamazdı. Tarih tekerrür mü ediyordu? Ama bu kadar çabuk olmamalıydı!

Kapı açıldığında Torba'yı karşısında gören çocuk onun biçimsizliği karşısında şaşırılmış, dahası korkuya kapılmıştı. Titreyen bakışlar şekilsiz bedenden yukarıya, Torba'nın gözlerine kaydı, öylece kalakaldı. Titreme gitmiş, gözler dolmuştu. "A... Abi"

Nereden biliyordu? Furkan, gözlerinin dolduğunu hissetti. Henüz tüm duyguları şekillenmemiş, bu yeni varlığına ve biçimine kendisi de tamamen alışamamıştı. "Ben..." dedi. "Seni içeriye kabul edemem."

"Emrediyorum," dedi bir kral edasında burnunu havaya diken çocuk.

"Ne?" Torba kalakalmıştı. "Fenor! Bunu yapamaz..."

"Beni içeriye almanı emrediyorum." Kafasını yana eğdi. "Bu bir şeyleri değiştirir, değil mi?"

Torba onu dışarıda tutamayacağını biliyor, dahası bunu hiç istemiyordu. İki kardeş, belki de ilk defa birbirlerini görüyorlardı. "Ama sen henüz kral değil..."

Çocuğun dinlemeye ya da kapının önünde bir saniye daha durmaya hiç ama hiç niyeti yoktu. Hızla ileriye atıldı, dokunaçlara

aldırmadan önündeki kolu iterek şekilsiz kardeşinin bedenine ulaştı, sıkıca sarıldı.

Bir an duraksayan Torba, gözlerinden akan yaşlara karşı gelemedi; yılanı ve buz gibi olan kolunu ikisinin etrafında dört tur döndürerek kardeşinin sevgisine karşılık verdi.

İki çocuğun ağlama sesleri Septur'un huzurunda yankılanıyordu.

* * *

Fenor artık buna alışmıştı. Ruhundaki karanlığa sarılarak uyuyor, onunla geziyor, onun kendisine söylediği gibi sık sık Septur'un huzuruna giderek kardeşini bizzat ziyaret ediyordu. Hem onun sayesinde, babasının cezalarından ve her gün sayısı katlanarak artan muhafızlarından kaçmak için gölgelere de karışabiliyordu.

Karanlığını sevdiğini fark etmişti. Yine de bir parçasının eksik olduğunu hissediyordu. Bu nedenle dışarıya, kalenin dışına çıkmak istiyordu. Orada hayatta kalamayacağını biliyordu ama ruhundaki karanlığın güzelliğini, onun özünde yatan eşsiz varlığı bir bütün olarak görmeden yaşayabileceğinden hiç emin değildi.

Yine de onu gerçek hâliyle görmenin, bütünlüğüne tanık olmanın ve gizemlerini keşfetmenin başka bir yolu daha vardı. Bu nedenle bir karara varmıştı: Her ne pahasına olursa olsun istediği bilgiye ulaşacaktı!

* * *

Günler geceleri takip ediyor ve zaman hızla akıp gidiyordu. Kendisine biçilen büyük sorumluluğu hiçbir eğitimi olmaksızın yerine getirmeye çalışan Furkan, gün geçtikçe On İki'nin gücünü daha iyi öğreniyordu. Tek amacı bu güçlerle kaleyi savunmaktı.

Aklından atasının kendisini terk etmeden önce söylediği son sözleri çıkmıyordu. "Tüm gizemler İki'nin ardında Tibur," demişti çocuğu On İki'ye, On İki'yi de çocuğa emanet ederken. "Tarih Kapısı' denir ona, geçmişin tüm gizemlerinin saklı olduğu yerdir."

Görevinin başına gelir gelmez, ortalığın durulduğu ilk anda kapıya kendi geçmişini danışmıştı Torba. İlk sorusu da basit ama barizdi: Neden? Kral onu neden öldürmek istiyordu?

Artık her şey çok netti. Gerçekler insanı nasıl da etkiliyordu! Babasının ezikliğini biliyordu; bu nedenle atasını esir almış, sahip olduğu her şeye karşı bir koruyucu olan adamı bu nedenle Septur'dan ayırmıştı.

Yine ezikliğiymiş onu oğlunun peşine takan. Tohumunu, kraliçe olarak atadığı kadından başkasına bırakırken hiç rahatsız olmayan kral, Furkan dünyaya gelince ne yapacağını şaşırılmıştı. Onun varlığını öğrendiği ilk anda çocuğu ortadan kaldırmak için peşine takılmıştı.

Varis olarak seçtiği, planlı doğan çocuğa karşı plansızca gelen tohumu öldürmek istemişti. Gelgelelim Septur, onun bu nefretine karşı kendisini varis olarak atamıştı işte.

Kapının önünde birisinin olduğunu yeniden hissettiğinde Tarih Kapısı'nı kapattı ve oraya yöneldi. Belki onuncu kez muhafızlarından kaçıp gelen kardeşi kapının önünde sessizce bekliyordu ve kapı açıldığında oradan, o gözlerden garip bir karanlık mı gelip geçmişti? "Fenor?" dedi. "Sen iyi misin?"

Fenor kıvrılan dudağının ardında pis bir gülümsemeye öne doğru adım attı. Furkan inleyerek kalakaldı. Acı dolu bakışları karnına saplanan bıçak ile kardeşinin karanlık bakışları arasında gidip

geldi. “Sen...” dedi. “Karanlık... Tohumu...”

Kardeşinin kayarak yere devrilen bedeni üzerinden atlayarak geçen Fenor yavaşça ilerledi, nefret ettiği, kapısı kapalı, dolayısıyla içeride hapis olan Bir’in yanından geçerek İki’ye ulaştı.

“İki...” Karanlıklarda bir fısıltı gibiydi sesi. “Bana onu göster! Onun tarihini, sırlarını bana ver!” Uzandı ve kapıyı açarak içeriye girdi.

Devam Edecek...

913. Yazgı

Ceren Altay

"Umut, gezegenimizde bu isimdeki ilk kişisin. Kendini özel hissediyor musun?" dedi tatlı bir kadın sesi.

"Evet. Büyüyünce gazeteci olacağım," diye yanıt verdi çocuk.

Stüdyodaki seyirciler bu cevaba kahkahalar atarak karşılık verdi. Soruyu soran sunucu ise hüzünle çocuğa baktı.

"Gülmeyin!" diye bağırdı çocuk. "Babamın mesleğini yapmayacağım."

Bir anda herkes sustu. Bir adam öfkeyle "Yayını kesin!" diye bağırdı. O karmaşada sunucunun çocuğa ufak bir tebessüm ettiğini sadece ben fark ettim. Çünkü o çocuk bendim.

Babam omuzlarımdan tutup sarstı beni. "Umut! Neden böyle bir şey dedin? Neden?"

"Baba, kızma lütfen."

"Lütfen kızma," diye mırıldandım.

"Tabii ki kızgınım Umut," dedi bambaşka bir ses.

İrkilerek uyanmamla yan masadaki iş arkadaşımın aramızdaki paravandan uzattığı kafasını gördüm.

"Yine ne var Mine? Müfettişler bugün gelmeyecek ki. Kaç gündür uykumu bölmeyi huy edindin."

"Mektup," deyip masama bir zarf attı ve hışımla patronun ofisine yöneldi. Belki anlık öfkesiyle beni şikayet ederdi ve kovulurdum. Yüzüme bir tebessüm yayıldı ve kovulsam da kast sisteminden dolayı meslek değiştiremeyeceğimi hatırlamamla o minik tebessüm kaskatı kesildi. Neyse ki elime aldığım mektup, bu can sıkıcı düşüncenin etkisinin tüm güne yayılmasını engelledi.

Bu devirde kim mektup gönderirdi ki? Resmi bir evrak olmalıydı. Merakla mektubu açıp okudum. Biri vasiyetinde bana mı yer vermişti? Daha neler! Bu yazı bana gelmiş olamazdı. Bana miras bırakabilecek kadar iyi olduğum akrabam yoktu. Tekrar tekrar adımı kontrol ettim. Umut Birinci yazıyordu. Yani yanlışlık yoktu. Belgenin sonunda bir avukatın telefonu vardı. Numarayı rehberime ekleyip mektubu pantolonumun cebine sıkıştırdım.

"O neymiş?" dedi Mine. Deminki bozuntusundan eser yoktu ya da bunu iyi saklıyordu.

"Resmi bir evrak. Uğramam gereken yerler var," diye geçiştirip "Beni idare edersin," dedim ve çıkışa yöneldim.

"Ceketini unuttun." Mine'ye döndüğümde bana yine nutuk atacağını hissettim. "İsmin insanlarda sempati uyandırıyor Umut. Fakat ünün iş bulmada bir yerden sonra işe yaramayacak. Böyle bir isimle önemli bir kaderin olmalı. Eminim ki davranışlarına çekidüzen vereceksin."

Kafamı salladım. "Herkes muhasebeci olarak mühim işler yapmamı bekliyor. Muhasabeci!" diye söylenerek yürümeye devam ettim.

Sokak bomboştu. Telefonumu çıkarıp avukatı aradım.

"Ben Avukat Selim 205. Kiminle görüşüyorum?"

"Umut 1. Şey için aramıştım. Bugün ofiste bana bir mektup geldi. Galiba bana bir şeyler miras kalmış."

"Merhaba Umut Bey. Ofisim Kader Caddesi'nin başında. Müsait olduğunuz bir gün gelirsiniz. İyi günler."

"İyi günler. Şey, bana kimden ne miras kalmış? Ah, kapatmış bile."

İş yerim caddeye yakın sayılırdı. İçimde büyüyen merakla adımlarımı hızlandırdım. Hatta bir yerden sonra koşmaya bile başladım. Caddenin oraya vardığımda yavaşladım ve etrafıma bakındım.

Avukatın ofisi caddenin köşesindeydi. Böyle merkezi bir yerde ofisi olduğuna göre avukat zengin, müşterisi daha da zengin olmalıydı. Binaya girerken bana miras kalan evi hayal ederek sıırıttım. Asansöre bindiğimde aynaya bakarak kravatımı düzelttim. Artık nefret ettiğim işi yapmama gerek kalmayacak kadar zengin olabilirdim.

İçeri girdiğimde güler yüzlü bir beyefendi beni selamladı.

"Selim Bey?"

"Evet, benim. Buyurun, hemen resmi işleri halledelim. Yazgı Teyze'nin nesisiniz? Aile dostu falan mı?"

"Bilmiyorum," dedim. Adam önce tuhaf bir şekilde bana baktı. Sonra yüzünde düşünceli bir ifadeyle "Ününden dolayı birinin vasiyetinde yer alan ilk kişi değilsinizdir. Sanırım her şeyde ilk olamazsınız," deyip komik bir şaka yapmışçasına kahkaha attı. Zoraki bir şekilde gülümsedim.

Avukat çantasından kalın bir kitap büyüklüğünde bir paket çıkardı. Üzerinde "Umut'a" yazıyordu. "Burayı imzalayın," dedi. Pakette

bir ev anahtarı veya araba anahtarı olduğunu umarak evrağı imzaladım. Merakla paketi açacaktım ki avukat kolumu tuttu. "Evinizde açarsınız demişti Yazgı Teyze. Çok iyi kadındı."

"Evet, öyleydi," dedim ezberden. Avukat ile vedalaşıp kendimi dışarı attım. Ara bir sokağa geçince paketi açacak oldum ama tatlı ve yaşlı bir kadının vasiyetine ihanet edemezdim. Aceleyle durağa yöneldim. Metroda tanımadığım insanlar bana selam veriyordu. Çok bunalmıştım.

Bitmek bilmez bir yolculuğun sonunda evime vardım. Tek odalı daireme girince derin bir nefes alıp verdim. Hemen paketi yırtarak açtım. İçinden bir defter çıktı. Defteri salladım. Belki sayfaların arasında para falan vardır diye. Sadece bir kağıt düştü içinden. Üstünde "205. Selim'den" yazıyordu. Şöyle bir baktım.

Selim Bey, Yazgı Teyze'yi evinde ölü bulmuş. Vasiyet de ölümünden hemen önceki gün hazırlanmış. Bir de evdeki eşyaların ayrıntılı bir tasviri vardı. Yazgı Teyze'nin bardağındaki suyun ne kadarının içilmiş olduğu bile yazılmıştı. Kağıtta bunun dışında ilginç bir şey yazmıyordu.

Koltuğuma oturup defteri incelemeye başladım. Bu bir otobiyografiydi. Yazgı Teyze'nin doğumundan başlıyordu. Tanrı bakış açısıyla yazılmıştı. İlk cümlesi, Plütonlu 913. Yazgı şu bu tarihte doğmuştu gibi bir şeydi. Her şey şaka gibiydi. Acaba kadın ünümü kullanarak biyografisini mi çıkarmak istiyordu?

Kendimi zorlayarak ilk üç sayfayı okudum. Gerçekten berbattı. Kim otobiyografisinde hatırlamadığı çocukluğundan bahsederdi ki? Belki de kadın deliydi. Selim Bey'in oda tasviri kesinlikle daha edebiydi. Bu düşüncemden utanarak sayfalara hızlı hızlı, atlaya atlaya göz attım. Bir yerden sonra yazı stili değişiyordu. Burada

bambaşka bir üslup kullanılmıştı. Farklı yazının başladığı yere döndüm. Küçük bir çöp adam çizilmişti buraya. Sayfaları bu sefer yavaş yavaş çevirmeye başladım. Sonra şu cümleyi görünce durdum: “Umut, bu sayfayı oku lütfen.” Kağıt belki de bu sayfanın arasından düşmüştü. Merakla okumaya başladım:

Çaldığım günlüğüm, benim tüm kaderim, doğumum,
yaşamım ve ölümüm,

Bugün ilk defa sana ben yazacağım. Biliyorum, şimdiye dek melekler tarafından dolduruldu ama vakit geldi. Hayatımdaki seçimlerin hiçbir şeyi değiştirmemesinden bıktım. Öncelikle ucuz bir deftermişçesine sana çöp adam çizdiğim için özür dilerim. Eşin benzerin yok senin, haklısın fakat elime kalemi alınca ne yapacağımı şaşırdım. Hayatımda ilk defa bu kadar büyük bir güç sahibiyim. Hiçbir insanın yapmadığını yapıp son kısımlarını okudum. Yalnızlık ve pişmanlık dolu bir hayat...

Şansım şu ki melekler kader defterime kurşun kalemle yazmış. Yani şu an elimdeki ucuz yeşil silgiyle bile silebilirim geleceğimi. Yeni kaderimi ben yazacağım. Sonrasında yapmam gereken tek şey bu defteri, seni, ömrüm boyunca korumak. Benim durumumda bu pek uzun sürmeyecek. Sonuçta öldükten sonra kader defterlerini Tanrı bile değiştirmez.

İçimi dökmeye ihtiyacım var günlük ancak vakit dar. Rüyamda o kütüphaneyi bulana kadar her şey sıradandı. Bildiğin gibi Plüton gezegeninin insan cinsinden kadere boyun eğen basit bir vatandaşıydım. Adım Yazgı. Çünkü nüfus memuru, doğduğum gün isim kavanozundan Yazgı

adını çekmiş. Bu gezegenin, daha doğrusu cüce gezegenin, Yazgı isimli 913. vatandaşıyım. Ne ironik! Önemsiz bir gezegende doğup büyüdüm ve burada ölecektim. Tanrı böyle bir gezegenin yazgısı ile kendisi uğraşmazdı bile. Melekler de basit bir evrak işi olarak görürdü. Oysa şimdi ciddi bir kriz karşısındalar. Uzun rüya seansları sonunda başardım. Kader defterimi kütüphaneden çaldım.

Ölümümden sonra değiştirilemez, yok edilemeyecek bu defteri Umut'a vasiyet edeceğim günlük. Çocuklara aşıladığımız “Hiçbir şeyi değiştiremezsin” düşüncesine rağmen zihnimizde bize ait özgür bir yer olduğunu bana gösteren çocuğa...

İşim bittiğinde Plüton artık kadere boyun eğmeyecek, kimse Plüton vatandaşlarının kader takıntılı inancıyla dalga geçemeyecek çünkü bu inancı yok edeceğim!

Kanser hastası bu yaşlı kadın, ölümünden önce son rüyasında kütüphanenin yaşayanların defterleri kısmını yakacak ve yaşayanların kaderini özgür kılacak. Bu yetenekli bir gazeteci tarafından basına yansıtıldığında Plüton'un kader ile alakalı tüm gelenekleri, çocuklara “Hiçbir şey sizin seçiminiz değil” diyen o saçma müfredat, gelir eşitsizliğini normal kabul eden kast sistemi... Hepsi yıkılacak.

Bu gece, defterimde yazan ölüm günüm. Elveda günlük. Seni tanımak güzeldi. Bu gece bir elimde benzin bidonu, bir elimde kibrit kutusu ile rüyalara dalacağım ve beni bulduklarında o bidon boşsa başardım demektir.

Plütonlu 913. Yazgı